

POSTANOWIENIE

20 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko Skarbowi Państwa-Komendzie Miejskiej Policji w Krakowie
o zapłatę i o ochronę dóbr osobistych,
na skutek skargi kasacyjnej Z. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 12 stycznia 2022 r., I ACa 892/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od zasądzenia od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz adwokata B. C. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego i pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie, w sprawie z powództwa Z. K. przeciwko Skarbowi Państwa - Komendzie Miejskiej Policji w Krakowie o zapłatę i o ochronę dóbr osobistych, na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z 25 czerwca 2020 r., oddalił apelację oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Strona powodowa wniosła skargę kasacyjną. Jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecnictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność.

Przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Skarga kasacyjna nie spełnia powyższego kryterium. Argumentacja zawarta w niej stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z oceną prawną dokonaną przez Sądy obu instancji oraz wyraźnie odstaje od okoliczności faktycznych sprawy (tymczasem zarzuty w tym zakresie nie mogą być przedmiotem skargi kasacyjnej, zob. art. 398³ § 3 k.p.c.). Sąd Apelacyjny trafnie wskazał, że P. sp. z o.o. nabyła lokal a od L. K., nie można zatem zachowania osób działających w imieniu P. sp. z o.o. kwalifikować jako przestępstwa z art. 193 k.k. W konsekwencji takiej oceny zachowań policjantów uczestniczących w interwencji podczas tego zdarzenia nie można kwalifikować jako pomocnictwa do popełnienia przestępstwa z art. 193 k.k.

przez zaniechanie. Nie ma również podstaw do kwalifikowania zachowań policjantów jako przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (tj. Dz. U z 2023 r. poz. 1109 ze zm.).

[SOP]

(r.g.)